

[Gregersen.]

110 mill. kr. bort, sparet de 18 mill. kr. i tilskud til salpeteret og de jeg ved ikke hvor mange millioner til SAS, som man er i færd med at vælge ud på den del af befolkningen, der aldrig kommer til at flyve med en SAS-maskine, og man hertil lægger de besparelser, andre trods alt mener der kan foretages — hvis man i det hele taget standsede udpumpningen af penge over statskassen og desuden inddrog den falske kapital, der skjuler sig i monopolerne, og de tilskud, der ydes gennem den ved restriktioner og på anden måde beskyttede industri, og som måske rækker et stykke ud over de tilskud, der ydes på finansloven, så ville dette kostbare maskeraedeopbud, vi præsenteres for gennem dette forlig, have kunnet undgås. Jeg har ikke de nyeste tal for den indirekte beskatning, men mon jeg tager meget fejl, når jeg siger, at den i alt fald udgør mindst 1 600 mill. kr. Der er 4 millioner mennesker her i landet, det vil sige, at hvert menneske — ikke hver familie, men hvert menneske — i gennemsnit må betale 400 kr. gennem varefordyrelsen, som de indirekte skatter medfører. Det vil for en gennemsnitsfamilie på 4 medlemmer sige en forbrugsindskrænkning alene på dette felt på 1 600 kr. Mon der dog er grund til at gå videre ad den vej?

Jeg vil gerne i den forbindelse pege på en udtalelse, som er fremsat af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Han fremsatte den på radiovælgermødet forud for sidste folketingsvalg, hvor han sagde, at en nedskæring af statens forbrug virker lige så stærkt som en begrænsning af den enkeltes forbrug gennem forbrugsskatterne, og det er den vej, vi mener man skal gå.

Befolkningen må iøvrigt ikke indstille sig på, at den række indirekte skatter, som i dag præsenteres, er rent midlertidig. De forsvinder ikke igen, selvom de bærer foreløbighedsens præg og ikke straks skal indgå i driften. Midlertidige skatter af den art har altid tilbøjelighed til at blive permanente. Vi fik i 1930'erne en serie forbrugsafgifter, der kaldtes midlertidige. De fortsatte. Det ærede medlem hr. Rager, der ofte har sagt et bevinget ord, sagde under behandlingen af en af de tilbagevendende forlængelser:

„Disse skatter er midlertidige, og denne midlertidighed skal de bevare“, og det skal såmænd også nok vise sig at blive tilfældet med de indirekte skatter, vi er præsenteret for i dag.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til de enkelte poster af forbrugsafgifterne. Jeg vil dog gerne have sagt, at jeg udover det, jeg har berørt om forbrugsafgifter i almindelighed, finder, at det er et særlig uheldig tidspunkt, man har valgt til at fordoble vægtafgiften på personbiler. Vognmændenes erhverv er i disse år meget hårdt belastet. De har ikke kunnet forny deres vogne, men må atter og atter på reparationsværksted med vognene. De dage, der i årets løb går med at holde vognene på værkstederne, er uden fortjeneste, og reparationerne er meget dyre, fordi der mangler originale reservedele. Vognmændene er med andre ord så hårdt ramt i forvejen, at jeg synes, det må findes mere end betænkeligt at fordoble afgiften. (*Afbrydelse*: De er ikke med i forslaget!). Jo, det er kun biler, der går i fast rute, der ikke er med.

Ligeledes bør man sikkert overveje den henvendelse, tobakshandlernes landsforening har rettet til udvalget, og hvori gøres gældende, at de på grund af de stadig stigende tobaksafgifter, der bevirker, at tobakshandlerne investerer flere og flere penge i tobaksvarerne og må låne pengene dertil, i virkeligheden kun opnår en fortjeneste på 5 pct.

Jeg henstiller til et eventuelt kommende udvalg at se nærmere også på dette forhold, og jeg skal sluttelig gentage, at retsforbundet ikke vil medvirke til de foreslåede forbrugsafgifters gennemførelse.

Aksel Larsen: Jeg er jo ikke i samme heldige situation som de øvrige ærede ordførere, at jeg kan møde op med en velforberedt, skreven tale, for mit parti har ikke haft noget forhåndskendskab til, hvad finansministeren ville komme og fremsætte her i eftermiddag. Det havde naturligvis været fristende for os at protestere imod den måde at behandle så vigtige sager på og protestere imod, at man giver en så kort frist imellem en så nødtørftig fremsættelsestale og selve forslagernes behandling, men vi har villet afstå derfra, og vi håber,